

Enskild motion

Motion till riksdagen 2017/18:1766

av **Finn Bengtsson och Mikael Cederbratt (båda M)**

En förbättrad kunskapsnivå för poliser i fråga om beteendevetenskap och psykiatri

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheterna att förbättra kunskapsnivån för poliser i fråga om beteendevetenskap och psykiatri och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Polisycket är speciellt. Det är ett utsatt yrke, inte minst i så kallad yttre tjänst där stora risker tas dagligen. Det bevisas av upprepade tragiska händelser där såväl medborgare som poliser skadas eller till och med får sätta livet till, exempelvis när personer ska hämtas av polisen för vård eller till förhör. När den typen av sorgliga händelser sker startar automatiskt en diskussion kring polisens yrke, utbildning och kompetens. En sådan diskussion är naturligtvis välkommen, men det ska inte behövas ständigt nya fall för att utlösa ännu en sådan utan att konkreta planer på en förändring kommer till stånd.

Alliansregeringens införlivade vallöfte om fler nyutbildade poliser är en mycket välkommen reform som påtagligt kommer att öka rättssäkerheten för medborgarna. När detta är sagt bör en diskussion om hur man kan uppdatera och höja kvaliteten inom polisutbildningen nu följa. Denna bör ta fasta på såväl grund- som vidareutbildningen av poliser samt den till utbildningen alltid kopplade forskningen och utvecklingen av undervisningsområdet och, i det här fallet, även yrkesutövningens professionalitet.

Av de risksituationer som beskrivits för bland annat den yttre tjänsten framgår att bristen på utbildning med beteendevetenskaplig och psykiatrisk inriktning utgör ett allvarligt tillkortakommande i dag. På grund av ständigt återkommande besvärande, dramatiska och tragiska incidenter där allvarlig personlighetsstörning eller psykisk sjukdom eller missbruk möter tjänstgörande poliser bör denna brist på basal kunskap inom det beteendevetenskapliga och psykiatriska området snarast avhjälpas.

I en sådan undervisning bör man kunna fokusera på den stora kunskap som i dag finns om hur man i sin yrkesroll ska bemöta personlighetsstörda och psykiskt sjuka personer och missbrukare. Det gäller exempelvis ökade kunskaper om hur allvarlig

psykisk sjukdom eller missbruk kan ta sig både kroppsliga och själsliga medicinska uttryck som polisen bör känna till och, förhoppningsvis, därför till viss del också lära sig känna igen på förhand. Detta bör kunna leda till ett bättre och säkrare bemötande av personer i sådana fall i den vardagliga yrkesutövningen och därmed minska riskerna för skada för antingen personen ifråga eller polisen själv.

Den beteendevetenskapliga och psykiatriska kunskapen kring svårare psykisk sjukdom eller missbruk syftar alltså till att lära både blivande (grundutbildning) och färdiga (vidareutbildning) poliser mer om att bedöma när det kan finnas fara för missbrukaren själv, allmänheten eller polistjänstemannen och när så troligen inte är fallet. Möjligheten till denna avvägning för polisen själv och inte enbart efter bedömning av sjukvården, som normalt inte primärt är med vid bemötandet utan oftast har efterfrågat handräckning av polisen för detta, medför att polisen lättare, och med upplevelse av större egen trygghet och säkerhet i samråd med professionell sjukvård och psykiatri, kan förstå och värdera de eventuella riskmoment som kan föreligga vid mötet med en potentiellt svårt psykiskt sjuk eller missbrukande person. En större tillfredsställelse med att kunna hantera riskmoment och faror i mötet med svårbedömda situationer där beteendestörning eller psykisk sjukdom kan föreligga torde också öka välbefinnandet i polisarbetet och därmed ha positiva effekter på en utsatt arbetsmiljö i allmänhet.

Därför anser vi att undervisning i tillämpliga delar av beteendevetenskap och psykiatri bör införlivas i grundutbildningen av poliser.

När utskottet tidigare behandlat denna frågeställning har alla möjliga skäl till att inte ta upp just problemet med förbättrad och säkrare polisiär handräckning av svårt psykiskt sjuka människor angetts. Under riksmötet 2015/16 så skrev utskottet i sitt avslagsyttrande: ”Utskottet konstaterar att regeringen har tillsatt en utredning som ska föreslå hur polisutbildningen kan omformas till en högskoleutbildning. Detta arbete bör inte föregripas och utskottet avstyrker därför de motionsyrkanden som gäller polisutbildningen.”

Utskottet behandlade även under förra riksmötet 2016/17 en likalydande motion och valde då att avslå denna.

Regeringen har nu aviserat att polisutbildningen kommer att bli en högskoleutbildning. Vi anser att den som skall ha den viktiga uppgiften att bekämpa brott av rimliga skäl måste ha en god utbildning i vad som förväntas av dem när de möter på allvarligt psykiskt sjuka människor. Detta är det tyvärr alltför dåligt ställt med utanför sjukvården idag, och det avser vi med denna motion fästa utskottets uppmärksamhet på.

Vi vill med utskottets bifall till denna motion att regeringen ges det tillkänna.

Finn Bengtsson (M)

Mikael Cederbratt (M)